

Efter at have boet i et lejet hus i Hornbæk et års tid, køber Ester og Halfdan en villa et par kilometer uden for byen. Halfdan har fået Politikens pris som Årets Kunstner, og med prisen følger 10.000 kroner, som er nok til udbetalingen.

Huset i Saunte er en lidt forfalden, men stor og gedigen murer-mestervilla, og i foråret 1954 flytter Halfdan, Ester, Iben og Tom ind. Her er god plads til dem alle, både inde og ude. Og her er frihed.

IBEN:

»Det var et meget åbent hjem. Man fik sjældent skældud, og der var få ting man ikke måtte. Vores hus var huset hvor man kom – hvor der skete ting og sager.

Jeg havde altid et slæng af piger omkring mig, vi legede vilde lege i skoven, klatrede i træer og byggede huler. Tom var lidt mere forsigtig, indadvendt og stille.

Vi var en varm og fysisk tæt familie. Efter maden skulle min mor altid lige ligge på sofaen og slå mave, og så kom min far og skulle ligge ved siden af hende – og så skulle vi børn ligge oven på deres maver.

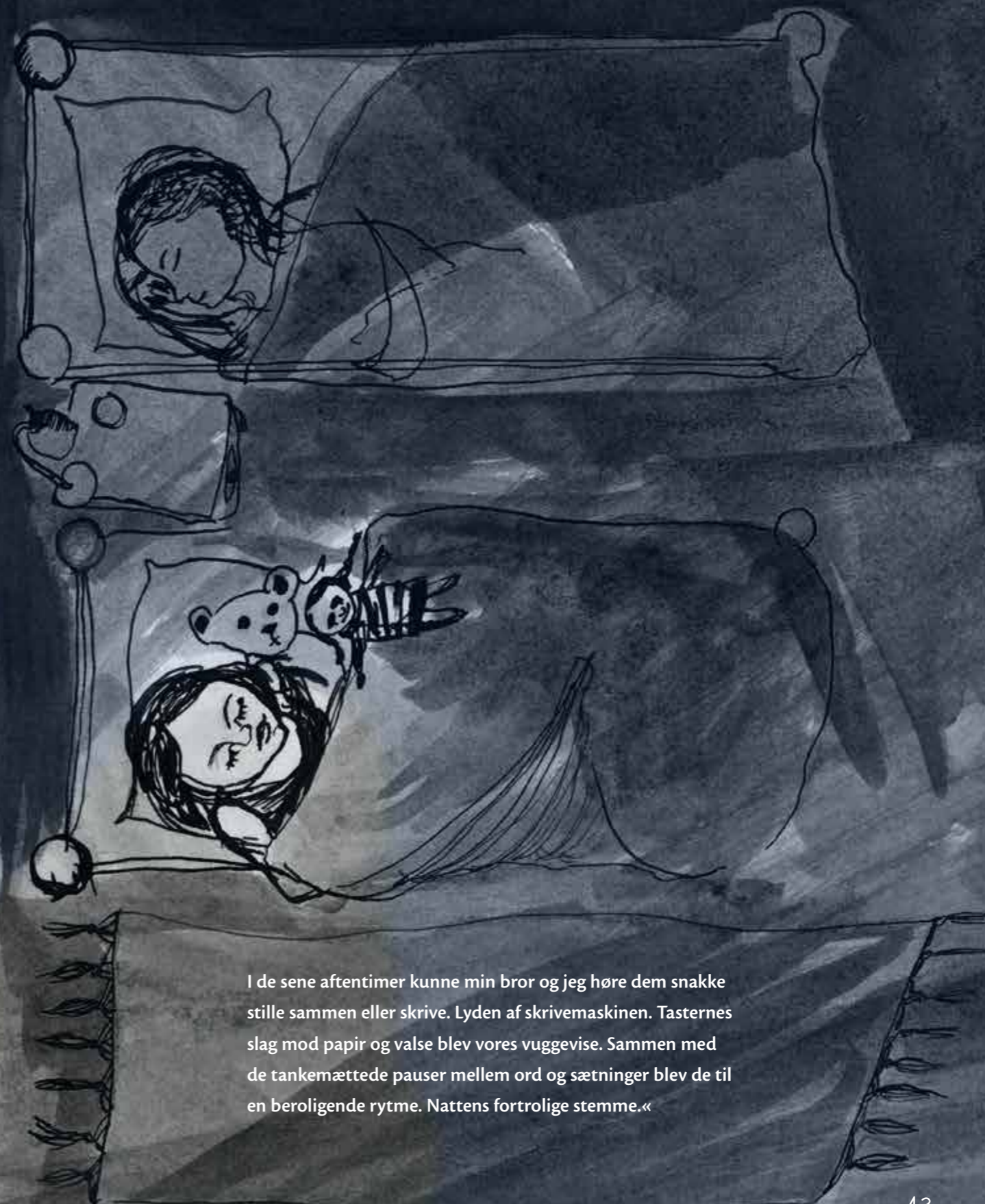
Vi spillede ludo, terninger og whist sammen, og slog på tromme og dansede ekstatiske danse, hvis spillene blev alt for nervepirrende og spændende.«

IBEN:

»Vi var begge mest knyttede til vores mor, da vi var små, det var hende der altid var der. Hun klarede husarbejdet, syltede og syede. Hun skrev om aftenen og om natten.

Halfdan skrev mest om dagen, og hans arbejde var helligt. Det var det pengene blev tjent på, så man måtte ikke forstyrre ham.

I de sene aftentimer kunne min bror og jeg høre dem snakke stille sammen eller skrive. Lyden af skrivemaskinen. Tasternes slag mod papir og valse blev vores vuggeviser. Sammen med de tankemættede pauser mellem ord og sætninger blev de til en beroligende rytme. Nattens fortrolige stemme.«

NOGET OM LYKKE Til Iben

Jeg var en tyv i nat.
Du lå i søvnens blide
bevidstløshed med dukken
og bamsen ved din side.

Jeg lånte dine øjne.
Du brugte dem jo ikke.
Så gik jeg ud i natten
og gav mig til at kikke.

Alt var så sært fortryllet.
Det store træ du kender
tog himmelrummet til sig
med åbne drømmehænder.

De tætte hvide klynger
af blomstrende syrener
faldt dryppende i rummet
som kølige fontæner.

Og i det grønne mørke
sad uglerne, som skærper
ved nattetid forstanden
på grå latinske verber.

På månestråler gik jeg
derop hvor stjernevrmlen
står som en regn af gnister
fra hovslag under himlen.

Der satte jeg mig stille
og så vor klode vugge
på skyerne, som var den
en lille søvnig dukke.

Jeg løb på nøgne fødder
imellem stjerneklaser,
der stod på mælkevejen
i store blanke vaser.

Dér tabte jeg min brille
Og faldt og slog mig meget,
men havnede, hvor sælsomt!
Hos dig på sengelejet.

Jeg grød en lille smule,
men det var kun af lykke,
fordi to brune øjne
har gjort to blå så trygge.

- Halfdan Rasmussen

